



ποιήματα

του ΒΑΣΙΛΗ ΒΕΤΣΟΥ*

ΑΛΛΟΥ ΒΡΕΧΕΙ

Οι ιερές κλίκες της πόλης
Δεν ήσαν πάντοτε εκκλησιαστικές
Ή και παρεκκλησιαστικές του είδους
Ο κατ' επέκτασιν κίβδηλος αντικληρικαλισμός της
Είχε με την πάροδο του χρήσιμου χρόνου διαμορφώσει
Ένα προσεκτικά πολυσυλλεκτικό, πλαδαρό μόρφωμα
Που επένδυε τον καταναλωτικό του ψευδελευθεριασμό
Στο πολιτισμικό ισοδύναμο της εγγενούς του αφετηρίας
Συνήθως κοινωνικά απαίδευτοι άνθρωποι, αφχαρίστητοι
Χαμηλής συναισθηματικής νοημοσύνης, με μπόλικο τουπέ
Κακομαθημένα παιδιά του αυστηρού καπιταλισμού-πατέρα
Είχαν αναπτύξει ένα δίκτυο επιφανειακού πολιτισμού
Και χαρωπίζονταν με τα εισαγόμενα, αμάσπτα κλισέ
Στις παρυφές της μεταμοντερνιάς και της προόδου
Ή και παρίσταναν τα λυπημένα καφκικά ομοιώματα
Για να καμουφλάρουν την βαθιά απαιδεία τους, με το πένθος
Έτσι ακριβώς, μοστράριζαν, και πολύ καλώς, στα φόρα της πόλης
Και πώς αλλιώς, άλλωστε, θα έβρισκε η Βενετία το βελόνι της
Μες στο σωρό με τους αταξινόμητους, του λόγου μας κακούς
Συνελόντι ειπείν, αλλού βρέχει, όποιος κατάλαβε, κατάλαβε
Καλό είναι λιγάκι να προσέχει, πρωτίστως δε, να γλείφει για να έχει.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Μακάριος, όποιος αγκαλιάζεται τη μικρή του πατρίδα
Κι ας τον πνίγει η ρουτίνα, η αρχαία του νόστου πατίνα
Όποιος φορέσει τους δρόμους της, πανοπλία στο νου του
Όποιος ακούει φωνές μουσικές, στην απέραντη άβυσσο
Όποιος χορταίνει μουσικές, απ' την κόλαση ως τον παράδεισο
Μ' ένα σπιρτοντιβίνο που ανάβει τις χαρμόλυπες μνήμες της
Να πλαταγίσει τη γλώσσα του, στις βρύσες των ματιών της
Που αφήνεται ν' αρπαχτεί στα μαλλιά της, λουσμένος την άρνηση
Να ποτίσει ένα δάκρυ αρμυρό, το λιμάνι της πιο όμορφης θάλασσας
Να ξενιτευτεί και να μην ποτέ του ξεχάσει, τ' απειρώγαμο φως της
Καπετάνιος της μούσας, Ξανά και Ξανά, ναυαγός στ' αφράτα της κρίματα.

ΜΥΤΙΛΑΝΑ

Θέλω να ζήσω ελεύθερος, να με δουλεύεις στο φουλ, να περνώ για χαζός σου, ένας ανόητος, εξαντλημένος από ανεκπλήρωτο έρωτα, ένας παθιάρης σου σκλάβος, γεμάτος ανθρώπινα λάθη, να γράφει η ταυτότητα, μ' ανεξίτηλα κόκκινα γράμματα πως είμαι, στην κληματαριά σου ερασιτέχνης κορφολόγος, στις ρώγες σου ένας ξανθομπάμουρας απαιτητικός, στην κλειδωνιά σου δούλος ευρεισιτέχνης οικόσιτος, στα μάτια σου μια ηλιαχτίδα σκαστή απ' το ουράνιο τόξο, στ' αφτιά σου δημοσίου δικαίου βαρετός ερωτοτραγουδιστής, στο μυαλό σου ένα απολιθωμένο αλογάκι της θάλασσας, στο στόμα σου ένα γαρυφαλάκι γλυκό, στη μύτη πεταλουδίτσα αλλούτερη να κλέβω τη γύρη, στα φρύδια ένα σκουιπιδάκι να μετακομίζω συνέχεια απ' το' να στο άλλο, στην καρδιά σου μια μπόμπα χωριάτικη να τρομπάρω το αίμα, ένας κηφήνας ξαπλωμένος στη γλώσσα σου να ρουφάω το μέλι, στο λαιμό σου αλυσίδα αόρατη λουσμένη στου δάσους τ' αρώματα, στα χέρια σου φαρδύ ένα βραχιόλι να χορεύω τις νύχτες, στο πηγάδι σου διψασμένο δεμένο σκυλί να δαγκώνω τους κλέφτες, στα πόδια σου ένας συντηρητής σπάνιων έργων τέχνης, στη φτέρνα σου να' χα περίπτερο μ' αναψυκτικά, στις πατούσες ένα σφουγγάρι να 'τριβα τα θαλασσινά μουσικά σου, στα νύχια των ποδιών σου ένα ροζ φθαρμένο χαζό αυτοκόλλητο που να λέει σ' αγαπώ, κι ας μην ξέρω αν είσαι πόλη, γυναίκα, θάλασσα, μητέρα κι ερωμένη.